

•Никой отъ тѣзи господиновци, мѣжду които бѣхъ главниятъ адмиралъ Апраксенъ, главниятъ канцелеринъ, принцътъ Менчиковъ, Джлгоруки и т. д. не смѣя да откаже. Царскитъ характеръ имъ бѣше добръ познатъ, тѣй щото ако нѣкой покажаше най малкото отврѣщение въ този случай, знаяхъ че можеше немилостиво да го причесли съ бунтовницитъ и да плати съ животътъ си.

«Тѣзи съ хиляди глави ся натоварихъ на коля и ся отнесохъ въ градътъ та ся забихъ на гвоздеи по Московскитъ стѣни, дѣто и останахъ да прѣстоиѣтъ до край на неговото царуване.

«Колкото за главатаритъ отъ тѣзи стрѣлци, тѣ ся окачихъ на градскитъ стѣни точно тамъ дѣто бѣше желѣзниятъ прозорець отъ когото сестра му София получаваше свѣтлината на своята темница, гледалище което тя имаше подъ очи въ продължение на петъ или шесть години до колкото живѣ послѣ тѣзи несчастни.

«Не ми остава вѣки освѣнь да кажъ и за тѣзи що ся разбѣгахъ и распрѣскахъ по различни мѣста, послѣ разбиванието имъ отъ генерала Гордона. Запрети ся, съ наказание на смърть, въ сичката Руска държава, не само да ги не приематъ въ къщята си, но да имъ не даватъ и никакво хранително срдѣство — даже и вода; отъ това може да заключи нѣкой че тѣ ся еж изгубили злополучно.

«Женитъ имъ и дѣцата имъ ся отнѣсохъ въ мѣста пусти и неороботени, като имъ ся назначи, за тѣхното прѣбиванне, едно ограничено пространство земя, съ заповѣдь на тѣхъ както и на тѣхнитъ потомци, никога да не излѣзжтъ отъ тамъ.

«Поставихъ ся по сичкитъ главни пѣтица каменни пирамиди врѣзъ които бѣше разказанно тѣхнитъ прѣстѣпления както и тѣхното отсѣждане на смърть, тѣй щото да остане за память на изрожденцитъ тѣхниятъ гнуснавъ прѣстѣпокъ и тѣхниятъ страшентъ конецъ — що гласеше наказанието имъ.